

Lk 1,46-55

*Magasztalja Ielkern az Urat, és ujjong az én Ielkern megtartó Iste-
nemben, mert rátekinített szolgálóleányának megalázott voltára: és íme,
mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagy
dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad
nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. Hatalmas dolgot cselekedett
karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. Hatalma-
sokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel; éhezőket látott
el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. Felkarolta szolgáját,
Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, amint kijelentette atyáinknak,
Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.*

Mt 5,3

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.

Isten a szegények istene. Jézus a szegényekhez érkezik meg. Az angyal a pásztorokhoz viszi el a hírt. A gazdagok, a hatalmasok nem tudnak vele mit kezdeni. Illetve: el akarják pusztítani. Heródes az életére tör. De mi valójában mind szegénynek vagyunk. Azok is szegények, akiknek több magánrepülőjük áll a hangárban, és saját szigetük van a Karib-tengeren, s saját ranchuk Montanában. Mert az Isten gazdagságához mérten a legelképezhetőbb emberi vagyon és hatalom is csupán por-szem a kristálypoháron. És Isten mégsem hatalommal érkezik, hanem a legnagyobb szegénységben. A kisemmizettek, elnyomottak, hajléktalanok szegénységében. Miért?

Azért, mert azon keresztül amink van, nem tudunk közel kerülni egymáshoz. A tulajdonaink inkább távol tartanak, mintsem, hogy közel engedjenek egymáshoz. Ha tele van a kezed, nem tudsz megölelni senkit. Ha gazdag vagy, folyamatosan felvetődik a kérdés: Nem csak a pénzemért szeret a másik? Nem csak azért keresi a társaságom mert akar tőlem valamit?

És ez nem csak a fizikai vagyonunkra jellemző. Ha valaki okosabbnak, tehetségesebbnek, igazabbnak gondolja magát a másiktól, akkor ez a „gazdagsága” ugyanúgy távol tudja tartani a másiktól. De szorongathatjuk a kezünkben az értéktelenség-érzésünket, a hiányainkat is. Van egy Zen-történet, ami ezt jól megvilágítja:

- Üres kézzel jöttem - szabadkozott egy szerzetes.
- Tedd le! - mondta Csao-csou.

- Mit tegyek le, ha egyszer semmit se hoztam?
- Akkor csak cipeld tovább!

A hiányom is lehet valami olyan, amit szorongatok. Visszaulva előző hetekben mondott áhítataimra: Zakariásnak az öreg kora, és a gyermektelensége volt, amit szorongatott. Van egy lelkievettem, aki minden beszélgetésben elmondja, hogy ő lusta és semmi gyakorlati érzéke nincs. Ő ezt szorongatja. Te és én, mi vajon mit szorongatunk, amitől nem tudjuk Istent átölelni?

Isten letett mindent, hogy üres kezével átölelhessen minket, s hogy üres kezét a keresztre szegezhesse.

Ha üres a kezünk ölelésre tárhatjuk. Ha tele van, ezüsttel, mint Júdásé, karddal, mint a Jézust elfogó katonáké, a szent törvénnyel(!), mint a főpapoké és farizeusoké, korbáccsal, szöggel, kalapáccsal, mint a Jézust kivégző katonáké, akkor nem az ölelésnek, hanem az ölésnek leszünk részesei.

A felállított Betlehemekben azt a jelenetet szoktuk látni, amikor a pásztorok, és bölcsek hódolatukat teszik a megszületett Kisjézus előtt. És mit látunk ebben a jelenetben? Azt, hogy a bölcsek és pásztorok is oda teszik Jézus elé, ami a kezükben van. Ők nem üres kézzel jöttek, mint a szerzetes, de ami a kezükben van, azt odateszik Jézus elé.

Erre biztat minket is a karácsonyi történet: tegyük oda Jézus elé, amit szorongatunk. Lehet ez valami vagyontárgy vagy szenvedély, vagy éppen valaminek a hiánya, fájdalma... Tedd le. Lehet, hogy ez nem egy szép ajándék lesz, mint a bölcseké és pásztoroké. De ha üres lesz a kezed, magadhoz ölelheted a Megváltót. És higgyétek el, bármilyen ronda dolgot teszünk is oda Jézus elé, Ő örülni fog neki. Azért fog örülni neki, mert végre nem a kezünkben, a szívünkben látja, hanem letéve. Többé nem akadályozza köztünk a kapcsolatot, az öröm és szeretet áramlását.

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.